

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.069/2025/10.
A felperes:	felperes (felperes címe1)
A felperes képviselője:	dr. Forgó Bálint Tamás ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	község1 Önkormányzata (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (eljáró ügyvéd: dr. Tóth M. Gábor) (alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó személyiségi jogsértéssel és sérelemdíjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 105.K.700.795/2024/9. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2022. október 2. és 2024. szeptember 30. napjai között (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperesi önkormányzat polgármestere volt.

[2] A felperes és az alpolgármester (személy1), valamint egyes képviselő-testületi tagok között a perbeli időszakban folyamatosak voltak a nézeteltérések, munkakapcsolatuk elmérgesedett, amit belső e-mail váltások, egyéb okirati bizonyítékok, továbbá az alperesi képviselő-testület munkáltatói jogkörgyakorlóként hozott, a felperes foglalkoztatási jogviszonyára vonatkozó határozatai is igazolnak; utóbbi döntéseket és az alperes személyiségi jogot sértő cselekményeit a felperes több ízben bíróság előtt támadta.

[3] Az alperes képviselő-testülete a 175/2023. (XI. 09.) Kt. számú határozatával (a továbbiakban: határozat) a felperes polgármesteri megbízatását méltatlanságra hivatkozással az alábbi szövegezéssel megszüntette: „község1 Önkormányzat Képviselő-Testülete Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 38. § (1) bekezdés d) pontja és 69. § (1) bekezdés d) pontja alapján felperes polgármester (lakik: felperes címe1, tartózkodási helye: felperes címe2) polgármesteri megbízatását méltatlanság miatt 2023. november 09. napi hatállyal megszünteti.”

[4] Az alperes a határozatot 2023. november 24. napján megjelentette a felelős kiadásában működő „helység1 – község1 Önkormányzatának hivatalos lapja” című időszakos lap 2023. október-novemberi számának 6. oldalán, ezzel a felperes lakcímét és tartózkodási helyét – a hozzájárulása nélkül – nyilvánosságra hozta.

[5] Az alperes 2023. december 12. napján a képviselő-testületi ülésről készült jegyzőkönyvet és a határozatot a link1 megjelölésű linken is közzétette.

[6] A felperes a határozatot külön perben keresettel támadta, azt az elsőfokú bíróság a 104.K.702.312/2023/8. számú jogerős ítéletével megsemmisítette.

A kereset és a védírat

[7] A felperes a keresetében – azt különösen a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 225/A. § (1) bekezdésére, 225/L. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 11. § (1) bekezdésére, 11. § (4) bekezdés a)-b) pontjaira, 167. § (1) bekezdésére, 176. § (1) bekezdésére, 177. § (1) bekezdésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § e) pontjára, 2:51. § (1) bekezdés a)-d) pontjaira, 2:52. § (1)-(3) bekezdéseire, a magánélet védelméről szóló 2018. évi LIII. törvény 10. § (1) bekezdésére alapítva – annak megállapítását kérte, hogy az alperes a lakcímének és tartózkodási helyének nyilvános közzétételével megsértette a személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogát; indítványozta emiatt a további jogsértéstől való eltiltását, elégtétel adására, valamint 1.000.000 forint sérelemdíj és annak 2023. november 25. napjától a kifizetés napjáig számított késedelmi kamata megfizetésére kötelezését.

[8] Az alperes az elsőfokú eljárás során – az elsőfokú bíróság többszöri felhívása és a mulasztás jogkövetkezményeire történt figyelmeztetése ellenére – alaki vagy érdemi védekezést tartalmazó védíratot nem terjesztett elő. A tárgyaláson szóban azt az álláspontját fejtette ki, hogy a perbeli határozat közzététele a sajtószervnek vagy annak munkatársának

tudható be; a közzététel nem az ő felelőssége. Ez az igény közigazgatási bírói úton nem érvényesíthető.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogát a lakcímének és tartózkodási helyének nyilvános közzétételével; a további jogsértéstől eltiltotta. Kötelezte, hogy adjon elégtételt a felperesnek azzal, hogy saját költségén közzéteszi a „helység1 – község1 Önkormányzatának hivatalos lapja” című időszaki lap soron következő lapszámában, annak 1. oldalán az alábbi közleményt: „község1 Önkormányzata képviselő-testülete kifejezi őszinte sajnálatát és ezúton bocsánatot kér felperestől azért, hogy felperes lakcímére és tartózkodási helyére vonatkozó személyes adatokat felperes hozzájárulása nélkül közzétette a link1 linken, továbbá a helység1 – község1 Önkormányzatának hivatalos lapja időszaki lap 2023. október-novemberi számának 6. oldalán.” Ezt meghaladóan kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.000.000 forint sérelemdíjat és ezen összeg után 2023. november 25. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatot.

[10] Nem vitatott tényként értékelte, hogy a felek között a Kttv. 225/A. § (1) bekezdése szerinti közszolgálati jogviszony állt fenn, és a felperes ezen jogviszonnyal összefüggésben érvényesített az alperessel szemben igényt; a perbeli közszolgálati jogvita elbírálására tehát a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 4. § (7) bekezdés 3. pontja és 5. § (4) bekezdése alapján hatáskörrel és illetékességgel rendelkezik.

[11] Megállapította és kimerítően indokolta, hogy az alperes a perbeli magatartásával, a felperes lakcíme és tartózkodási helye nyilvánosságra hozatalával nem csak adatvédelmi jogsértést követett el, hanem egyben a felperes magánszférájába való illetéktelen beavatkozást is, ami a Ptk. 2:43. § e) pontjába ütköző személyiségi jogsértés.

[12] A sérelemdíj mértékének megállapítása során – a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján – figyelembe vette, hogy az alperes személyiségi jogot sértő magatartása ismétlődő, szándékos és súlyosan jogsértő volt. Azáltal, hogy a lakó- és tartózkodási helye nyilvánosságot kapott, a felperesnek számolnia kellett annak lehetőségével, hogy lakóhelyén akár politikai ellenfele, akár rosszakarója, akár bárki más őt megfigyelheti, vele akarata ellenére kapcsolatba léphet. Mindezzel a felperes otthonának nyugalma veszélyeztető helyzet alakult ki. Értékelte, hogy az alperesnek a perbeli jogsértő magatartása nem egyedi eset, hanem egy hosszabb időn keresztül fennálló folyamat egyik eleme. A jogsértés súlya mellett annak többször is ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke alapján álláspontja szerint 1.000.000 forint alkalmas arra, hogy egyrészt kompenzálja a felperest az őt ért személyiségi jogsértésért, másrészt megelőzze azt, hogy az alperes a továbbiakban hasonló jogsértést kövessen el.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[13] Az alperes a pontosított fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését, másodlagosan az ítélet megváltoztatásával a sérelemdíj 200.000 forintra történő leszállítását kérte.

[14] Elsődleges fellebbezési kérelme körében a Kp. 4. § (1), (3) bekezdéseire, 5. § (4) bekezdésére, 48. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozva azzal érvelt, hogy a törvényszék tévesen minősítette a perbeli jogvitát közigazgatási, azon belül közszolgálati jogvitának. Utóbbi keretében a munkáltatói aktusok támadhatók; a Kp. 38. § (1) bekezdés e) pontja, a Kttv. 225/K. § (2) bekezdése is csak akkor engedi a sérelemdíj iránti igényt közigazgatási perben érvényesíteni, ha az a közszolgálati jogviszonnyal áll kapcsolatban. A perbeli esetben azonban a felperes nem a foglalkoztatási jogviszonyával összefüggő közigazgatási aktust, nem magát a határozatot, hanem lakcímének és tartózkodási helyének az önkormányzati lapban való közzétételét sérelmezte. A határozat a lakcímadatot a felperes azonosíthatósága érdekében tartalmazta; a közzététel nem a közszolgálati jogviszonnyal összefüggő cselekmény, nem annak alakítására irányult. A megjelentetés nem neki, hanem a lap sajtószervének vagy a sajtószerv munkatársának tudható be. Az, hogy közte és a felperes között egyébként közszolgálati jogviszony állt fenn, a jogvita közigazgatási jogvitává minősítéséhez nem elegendő, így a perre a közigazgatási ügyekben eljáró bíróságnak nincs hatásköre.

[15] Másodlagos fellebbezési kérelmét a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésének sérelmére alapította. Rámutatott, a sérelemdíj iránti felperesi igény káronszerző jellegű; a felperes által valószínűsített potenciális veszély nem konkretizálódott, a jogsértések sorozatossága nem lett volna figyelembe vehető, miután két jogsértő cselekmény az ismétlődő jelleget nem támasztja alá.

[16] A felperes az alperesi fellebbezéssel szembeni fellebbezési ellenkérelmében – tartalmát tekintve – az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Általános észrevételként fogalmazta meg, hogy az alperes az elsőfokú bíróság kétszeri felhívása ellenére sem terjesztett elő alaki vagy érdemi védekezést tartalmazó védíratot [Kp. 42. § (1) bekezdése], ezért ennek lehetősége végérvényesen elveszett a számára, már igazolási kérelemmel sem élhet. A Kp. 36. § (1) bekezdés g) pontja szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 149. § (1) bekezdése, valamint a Kp. 100. § (3) bekezdése azt is kizárja, hogy az elmulasztott perbeli cselekményt az alperes joghatályosan a fellebbezése részeként teljesítse. Mindez egyúttal azt is jelenti, hogy a per érdemére tartozó kérdések, nevezetesen a személyiségi jogsértés alperes általi elkövetése, az ezért viselt felelőssége, a személyiségi jogsértés objektív, felróhatóságtól függetlenül alkalmazható szankciói és a felperes sérelemdíjra való jogosultsága tárgyában az elsőfokú ítélet nem bírálható felül.

[17] A Kp. 96. §-a értelmében a per jelen szakaszában az alperes részéről joghatályosan már az sem vitatható, hogy az önkormányzati lap felelős kiadójaként és munkáltatóként köteles tiszteletben tartani a felperes személyiségi jogait (Kúria Pfv.21.180/2023/7.). A sajtótermékért a sajtószerv csak a sajtó-helyreigazítási perben viseli a felelősséget [Pp. 495. § (1) bekezdése], a sajtótermékben elkövetett személyiségi jogsértésért azonban a felelős kiadó kérhető számon. A határozatra vonatkozó közzétételi kötelezettség az alperest terhelte, a jogsértést ezért csak úgy tudta volna elkerülni, ha a lakcímadatok – mint a beazonosításához egyébként nem szükséges információk – feltüntetését mellőzi. Az alperesi magatartás nem pusztán adatvédelmi incidenst jelentett, hanem egyúttal a magánszférájába való durva beavatkozást is. Hangsúlyozta, nem lehet a Kp.-nak, vagy a közszolgálati jogszabályoknak olyan értelmezést tulajdonítani, hogy a munkáltatói reálcselekményekkel szemben a

foglalkoztatottakat jogvédelem nem illeti meg. A perben közszolgálati jogviszonyból származó, az alperes munkáltatói jogkörgyakorlóként meghozott határozatával összefüggő igényt érvényesített, ezért arra a közigazgatási ügyekben eljáró bíróságoknak van hatásköre.

[18] A másodfokú eljárásban is irányadó tényállás szerint a perbeli határozat közzététele óta félelemben él, ennek és a magánszférájába való beavatkozásnak a kompenzálására a megítélt összeg megfelelő. A tényleges zaklatás hiánya nem lehet mérlegelési szempont; erre ő maga sem hivatkozott. A káronszerzés fogalma a sérelemdíj kapcsán értelmezhetetlen, az alperesi hivatkozás a Ptk. 6:522. § (3) bekezdésének lenne megfeleltethető, de azt nem jelöli meg, hogy milyen levonandó vagyoni előnyt kellene figyelembe venni. A jogsértések sorozatos, ismétlődő jellege egyértelműen megállapítható, amelyet az időközben jogerőre (vagy részben jogerőre) emelkedett, személyiségi jogsértéseket deklaráló ítéletek is világosan alátámasztanak.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[19] A fellebbezés – az alábbiak szerint – alaptalan.

[20] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy a törvényszék a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, abból – eljárási jogszabálysértéstől mentesen – helytálló jogi következtetéseket vont le. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[21] A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatta, e körben – sem a bizonyítékértékeléssel, sem az ítéleti indokolással összefüggő – eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg. Ennek folytán az elsőfokú ítéletben rögzített tényállást a másodfokú bíróság ítélezése alapjául elfogadta. Az alperes a fellebbezésében pergátló akadályra hivatkozva úgy vélte, hogy a perre a közigazgatási bíróságnak nincs hatásköre, eltúlzottnak tartotta továbbá a sérelemdíj megállapított mértékét.

[22] Az ismertetett fellebbezési hivatkozások közül az ítéltáblának mindenképp abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy fennáll-e a hatásköre a perbeli jogvita elbírálására. A felperes a fellebbezési ellenkérelmében ugyan felhívta a figyelmet arra, hogy az elsőfokú eljárás során az alperes – a jogkövetkezményekre történt figyelmeztetés ellenére – alaki vagy érdemi védekezést tartalmazó védíratot nem terjesztett elő, és e percselekményt hatályosan már nem teljesítheti, mindez ugyanakkor a hatáskör másodfokú bíróság általi vizsgálatát nem zárta ki. A Kp. 48. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a bíróság az (1) bekezdés a)-j) pontjában foglaltakat az egész eljárás során hivatalból veszi figyelembe. A hatáskör esetleges hiánya a Kp. 48. § (1) bekezdés b) pontja alapján vezethet a keresetlevél visszautasításához, vagy az eljárás későbbi szakaszában az eljárás megszüntetéséhez, ezért

függetlenül attól, hogy az alperes hivatkozott-e korábban a pergátló kifogásra vagy sem, az ítéltáblának hivatalból kellett erről döntenie.

[23] Abban ugyanakkor osztotta a másodfokú bíróság a felperes álláspontját, hogy a személyiségi jogsértés alperes általi elkövetése, az ezért viselt felelőssége, a személyiségi jogsértés objektív, felróhatóságtól függetlenül alkalmazható szankciói és a felperes sérelemdíjra való jogosultsága tárgyában az elsőfokú ítélet nem bírálható felül. Ezek ugyanis valóban olyan új hivatkozások lettek volna az alperes részéről, amelyeket a fellebbezési eljárásban joghatályosan – saját mulasztása miatt, figyelemmel a Kp. 100. § (3) bekezdésére – már nem pótolhat. Mindamellet megjegyzendő, hogy e körülmények tekintetében konkrét anyagi jogi jogszabálysértést a fellebbezésében nem is jelölt meg, így az a megjegyzése, hogy a megjelentetés nem neki, hanem a lap sajtószervének vagy a sajtószerv munkatársának tudható be, a másodfokú eljárás korlátai miatt [Kp. 100. § (2) bekezdés b) pont] nem képezhetette az ítéltábla vizsgálatának tárgyát.

[24] Az alperes a hatáskör hiányával kapcsolatos – a másodfokú bíróság által értékelhető – érveit arra alapozta, hogy a felperes nem a foglalkoztatási jogviszonyával összefüggő közigazgatási aktust, hanem a határozat – ilyennek nem tekinthető – közzétételét sérelmezte; az, hogy közte és a felperes között egyébként közszolgálati jogviszony állt fenn, a jogvita közigazgatási jogvitává minősítéséhez nem elegendő.

[25] A Kp. a közigazgatási jogviták körébe vonja a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos pereket [Kp. 5. § (4) bekezdés]. Ilyen jogvita esetén a közigazgatási cselekményre, valamint a közigazgatási tevékenységre vonatkozó rendelkezéseket a foglalkoztató szerv közszolgálati jogvitára okot adó döntésére, illetve intézkedésére is, a közigazgatási szervekre vonatkozó szabályokat pedig a munkáltató szervekre is alkalmazni kell [Kp. 5. § (4) bekezdés], ám ez nem jelenti azt, hogy kizárólag valamely konkrét munkáltatói intézkedés képezheti a közszolgálati jogvita tárgyát. A legtágabb értelemben ugyanis a közszolgálati jogviszonnyal összefüggésben felmerülő jogviták körébe a közszolgálati jogviszonyból eredő jogokkal és kötelezettségekkel kapcsolatos igény érvényesítésére irányuló viták tartoznak. Ezt támasztja alá a Kttv. 238. § (1) bekezdésével parallel módon a Kttv. 225/K. § (2) bekezdése, amely a polgármester számára lényegében valamennyi közszolgálati jogviszonyból származó igény esetén biztosítja a közigazgatási ügyben eljáró bírósághoz fordulás lehetőségét; így az nem korlátozódik meghatározott munkáltatói intézkedésekkel szembeni igényérvényesítésre. Egy ezzel ellentétes értelmezés teljesen ellehetetlenítené a munkáltató személyiségi jogsértésért vagy kártérítésért viselt felelősségének érvényesítését, mert ezek nem feltétlenül kapcsolódnak közvetlenül egy adott munkáltatói döntéshez. Az, hogy a felperes a lakcímének és tartózkodási helyének nyilvánosságra hozatalát sérelmezte, még ha ez valóban nem is tekinthető a Kp. szerinti munkáltatói intézkedésnek, önmagában nem zárta ki a közigazgatási bíróság hatáskörét.

[26] Ezek után azt kellett az ítéltáblának mérlegelnie, hogy a felperes személyiségi jogsértést állító keresete a közszolgálati jogviszonyával van-e összefüggésben. Az nem vitás, hogy az alperesi képviselő-testület és a felperes között választással létrejövő, sajátos

közszolgálati jogviszony állt fenn, amelyben a munkáltatói jogokat a képviselő-testület gyakorolta [Kttv. 225/A. § (1) bekezdése]. A személyiségi jogsértésért viselt felelősség megállapításának kereteit kijelölő (anyagi jogi) jogviszonyt így nem maga a személyiségi jogsértés mint kötelelem keletkeztető tény hozta létre, mert az már korábban létrejött, vagyis az alperes magatartását a már létező foglalkoztatási jogviszony keretében kellett és lehetett csak értelmezni, miként ezt – helyesen – az elsőfokú bíróság is tette. A határozatot, amely a felperes foglalkoztatási jogviszonyának megszüntetéséről rendelkezett, az alperesi képviselő-testület munkáltatói jogkörgyakorlóként hozta, azt az ő felelős kiadásában megjelenő időszaki lapban és az önkormányzati honlapon tették közzé. A jelen fellebbezési eljárásban már nem vitatható módon az alperes felelős azon személyes adatok nyilvánosságra kerüléséért, amelyek a felperes közszolgálati jogviszonyát érintő munkáltatói döntésben szerepeltek. Helyesen utalt a felperes e körben arra, hogy a jelen perben a bíróság nem sajtó-helyreigazítási ügyben döntött, a per tárgya nem a sajtószerv sajtó-helyreigazításra kötelezése volt [Pp. 495. § (1) bekezdése és 496. § (1) bekezdése], hanem a munkáltató személyiségi jogsértésért viselt felelősségének elbírálása.

[27] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a foglalkoztatási jogviszonyával összefüggésben érvényesített az alperessel szemben igényt. A per – a fenti körülmények alapján – közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvitának minősül, ezért azt közigazgatási perben kellett elbírálni, amelyre az elsőfokú bíróság és a Fővárosi Ítéltábla hatáskörrel rendelkezik. Az elsőfokú ítélet – Kp. 48. § (1) bekezdés b) pontján, 81. § (1) bekezdés a) pontján és 110. § (4) bekezdésén alapuló – hatályon kívül helyezésére és az eljárás megszüntetésére ennél fogva nem volt mód. Pergátló akadály hiányában a másodfokú bíróság a továbbiakban a sérelemdíj mértékét kifogásoló hivatkozásokat vizsgálta.

[28] A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerint a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel, egy összegben határozza meg. Az idézett törvényi rendelkezés értelmében a sérelemdíj mértékének megállapítása során a bíróság mérlegelési jogkörben dönt. E jogkörben eljárva helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy az alperes személyiségi jogot sértő magatartása ismétlődő, szándékos és súlyosan jogsértő volt. Azáltal, hogy a lakó- és tartózkodási helye nyilvánosságot kapott, a felperesnek számolnia kellett annak lehetőségével, hogy lakóhelyén akár politikai ellenfele, akár rosszakarója, akár bárki más őt megfigyelheti, vele akarata ellenére kapcsolatba léphet. Mindezzel a felperes otthonának nyugalma veszélyeztető helyzet alakult ki. Értékelte, hogy az alperesnek a perbeli jogsértő magatartása nem egyedi eset, hanem egy hosszabb időn keresztül fennálló folyamat egyik eleme. Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mindezen körülményeket helyesen vette számításba a sérelemdíj összegének megállapítása során, okszerűen lehet következtetni arra, hogy a megítélt – a kereseti kérelem szerinti – 1.000.000 forint arányban áll az elszenvedett jogsérelemmel.

[29] A sérelemdíj összegének meghatározása során az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a sérelemdíj mint szankció funkciója kettős: egyfelől kompenzációs szerepet tölt be a személyiségi jogsértés tekintetében, másfelől magánjogi büntetés a hasonló jogsértések megelőzése érdekében (BDT2019.4015.). A perbeli esetben azon túlmenően, hogy a felperest

ért jogsértés kompenzálását szolgálja, egyben az is a funkciója, hogy elejét vegye az alperes felperessel szembeni további jogsértésének. A másodfokú bíróság osztja azt a törvényszéki álláspontot, hogy a sérelemdíj megítélt összege mindkét funkciónak eleget tesz.

[30] Az alperes eljárási jogszabálysértés megjelölése nélkül, csupán a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésére hivatkozva érvelt azzal, hogy a felperes igénye káronszerző jellegű, a jogsértések sorozatossága nem lett volna figyelembe vehető, a felperes által valószínűsített veszély nem realizálódott. Azt azonban – a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja körében kialakult felsőbírósági gyakorlat által megkívánt módon (Kúria Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6.) – elmulasztotta kifejtetni, hogy mit ért a „káronszerző jelleg” fogalma alatt. A káronszerzés tilalmát a Ptk.

6:522. § (3) bekezdése fogalmazza meg, amely szerint a kártérítést csökkenteni kell a károsultnak a károkozásból származó vagyoni előnyével, kivéve, ha ez az eset körülményeire tekintettel nem indokolt. A felperes helyesen utalt rá, hogy az alperes nem részletezte, milyen vagyoni előny figyelembe vétele lenne indokolt. Ugyanígy a jogsértések ismétlődésével kapcsolatos szempont értékelése sem ütközött a Ptk. hivatkozott anyagi jogi rendelkezésébe. A jogsértés ismétlődő jellegét akkor is értékelnie kell a bíróságnak, ha az egyébként nem volt kihatással a nem vagyoni sérelem nagyságára (BH2020.235.). Ismétlődésként pedig számításba vehetőek voltak a külön perek tárgyát képező jogsértő alperesi magatartások is, melyekről az ítéltáblának hivatalos tudomása van (1.Kf.700.068/2025., 1.Kf.700.053/2025.). Annak szintén nem volt perdöntő jelentősége, hogy a felperes zaklatásának esetleges veszélye nem konkretizálódott, ilyenre egyébiránt nem is hivatkozott; a lakcímadatok szükségtelen nyilvánosságra kerülése, az alperesi magatartás célzatossága okán a kereseti követelés nem volt eltúlzott.

[31] Eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában [Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja] a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított, nem vitatott és így a fellebbezési eljárásban is irányadó tényállásból indulhatott ki, melyhez mérten a törvényszék az elsőfokú ítélet megváltoztatását szükségessé tévő mérlegelési hibát nem vétett, a törvényi kereteket nem sértette meg, döntésének indokolása kellően részletes, megalapozott és okszerű volt. Az eset – elsőfokú ítéletben helytállóan felsorolt – összes körülményének gondos mérlegelése vezetett arra, hogy a keresetben igényelt összeget elfogadhatónak látta. E körben az elsőfokú bíróság számba vette az alperesi személyiségi jogsértés valamennyi releváns következményét, a felperesre és annak környezetére gyakorolt hatását. Az alperes a fellebbezésében olyan további körülményt nem jelölt meg, amely az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a sérelemdíj leszállítására adott volna okot.

[32] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[33] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján, a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdései, 82. § (3) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5)-(6) bekezdései

alkalmazásával kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült és szabályszerűen felszámított – az ügy bonyolultságával, a kifejtett jogi tevékenységgel (a fellebbezési ellenkérelem elkészítésének idő- és munkaigényével, a tárgyaláson való megjelenéssel) arányban álló, nem eltúlzott – perköltségének megfizetésére.

[34] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott 80.000 forint összegű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés b) pontja szerinti teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[35] Az ítéltábla a fellebbezést – az alperes kérelmére – a Kp. 107. § (1) bekezdésében foglaltak szerint tárgyaláson bírálta el.

[36] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 3.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró